

L'ESPRESSO

—Bé, dona, no hi pensis més amb en Robert. Sembla mentida que feu tantes coses per un home.

PAPITU

Disbauxes confidencials

UN ENTUSIASTA DE LA PROPAGANDA ::

Tenim un amic que vesteix a la moda nordamericana, elegantíssim, que no gasta altres panyos que els anglesos i es cobreix amb un escaient jipi-japa que està engrescat amb la propaganda. Aquells cartellots, algun d'ells en vers, que s'exhibeixen pels tronc dels arbres i en totes las façades, recomanant els productes nacionals, li tenen el cor robat.

—Ja era hora—ens diu—que s'emprenqués una seriosa propaganda en aquest sentit, car tots plegats hi tenim un vici en despreciar ço nostre i alabar ço de l'estranger.

Mentre diu això, el nostre amic es treu un magnífic encenedor i cala fo a una pipa de tabac anglès.

—Convé que de tant en tant ens obrin els ulls i ens facin

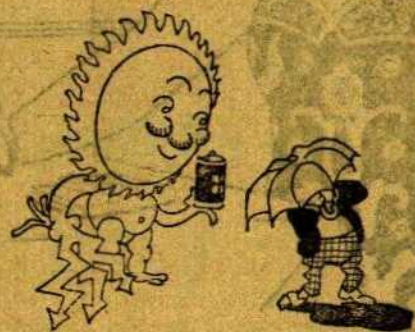
llegenda. Aquesta propaganda servirà de molt.

I dient aquestes paraules, el nostre amic s'acomia de nosaltres i, gixonant-se sobre els seus tacons de goma americana, i seguit del seu inseparable fox-terrier, se'n va a beure cervesa alemanya a la primera charcuterie que troba.

El nostre amic és dels fermes.

EL SOL

El sol es passa nou mesos de l'any amant a joc de jom, treient

el cap pel darrera dels núvols i embolcallant-se amb les boires. Per això, quan arriba l'estiu, època en què se li permet esbravar-se, aboca totes les calories sense contemplacions, i de vegades en fa un gra massa.

Actualment el sol està empietat perquè diu que la gent el desafia. Quan els homes s'aixoplugaven sota el para-sol i les dones s'antagarden sota les ombrelles, el sol, convençut de la seva força, es mostrava compassiu i de vegades afluixava. Però, avui, que les gentes es mostren nues per totes les platges i el desafien, el sol se sent humiliat i treu foc pels queixals i

per tot arreu. La seva impotència el desespera, i, en comprovar que els seus raigs no produeixen cap insolació i que escassament tenen potència per canviar la pell d'alguna esquena, es desespera i el fa sortir de fogó.

Les gentes han faltat el respecte al sol i el sol es venjarà.

Les aigües del mar bulliran i els banyistes moriran bullits; el blat de les eres s'encendrà i els pagesos moriran cremats; els boscos restaran convertits en flames i els estiuejants moriran rostits...

Unicament restaran incòlumes els llumins del monopoli i els tabacs de l'Arrendatària.

L'AMO DE LA TORRETA

L'amo de la torreta és un home obcecat i auto-suggestional, que tot ho troba perfecte i definitiu. Del terrat en diu terrassa, de l'eixida jardí, de la barraqa xalet, i d'un plàtan i un pi, el bosc.

Quan té un convidat, l'amo de la torreta està irresistible i l'aclapara:

veure que la llegenda que el que és nostre és inferior a ço dels altres, no és més que una falsa

—Què li sembla, el bosc?
—Psè! St! Maco! — diu el convidat, per no desairar-lo.

Però quan pugen a la terrassa, el convidat ja ha acabat la corretja i es mostra inflexible.

—I la vista? Què me'n diu de la vista?

—Psè! No estaria de més que avisés un oculista.

GUNDEMARO RECOLONS

EL GOS POLICIA

Rambla amunt, Rambla avall, l'Anton cerca un gitano per comprar-li un gos.

Per fi, se li acosta un, que tot ensenyant-li un gosset, no més gran que una rata, li diu:

—Compri'm aquest, que és una meravella. Es de pura raça.

—De quina raça?

—Policia. Sols té que mirar-se'l.

—Com, policia? Si té el pèl llarg, el cap negre i les potes blanques! Vostè no sap pas el que es diu!

—Li repeteixo que és de policia...

—Impossible, home, impossible!

—Sí, no ho dubti: es de policia, però de policia secreta...

EL BON METGE

Una vegada, un emperador de la Xina, que es preocupava molt per la salut dels seus súbdits, va decidir que tots els metges de Pequín il·luminessin la façana de casa seva amb tants llumets com malalts haguessin mort durant l'any i el que, a son criteri, en tingués masses, li seria retirat el títol i el destinaria a treballs forçats per al reste de la seva vida.

Els metges restaren astorats, doncs no hi havia escapatòria possible, car centenars d'investigadors es preocupaven que cap d'ells fes patota posant llumets de menys a la façana i com que no hi havia altre remei, a la nit senyalada il·luminaren les seves cases obeint les ordres del seu Emperador.

I de rigorós incògnit, en Wi-

Pu-Fa, que no era altre l'Emperador d'aquesta verídica història, va sortir de son palau, acompanyat de cent dotzenes de secretaris perquè prenguessin nota de la investigació que anava a fer-se, i com havia sospitat, els metges del seu imperi eren unes solemníssimes nulitats. Per arreu es veia una il·luminació que cegava. El que menys tenia tres cents llumets a la façana!

Mes, perduda dins el mar de lluminària, es veia una casa quasi a les fosques, amb tres llumets solaments.

—Anem allí, on ha d'haver-hi el més gran metge del meu imperi: és precís que parli amb ell.

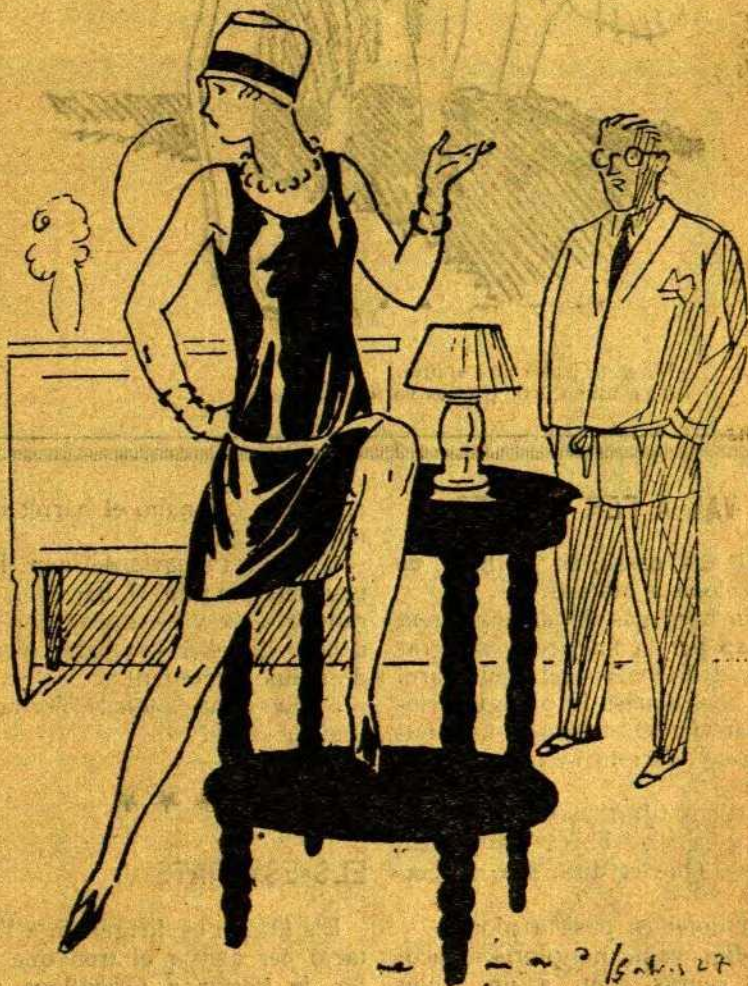
I content l'Emperador de tro-

bar un bon metge, on creia que no n'hi havia cap, va entrar a la casa dels tres llumets. El metge que el reconegué, va llençar-se als seus peus.

—Aixeca't, oh fill del gran Confuci—va dir-li l'emperador, ple de joia,—que homes com tu fins poden tutejar-me. Tens d'ésser molt savi per portar sols tres morts damunt ta consciència!

I el metge, sense aixecar-se de terra, amb la veu tremolosa per l'emoció, sols va tenir esma per dir:

—No em jutgeu massa depressa, Emperador. Fa poc m'han ordenat que complimés la vostra ordre, car sols fa una hora que exerceixo.

—Que vindrà tard?

—Quan em donarà la gana.

—Però ni un minut més tard, eh?

—Noia, no passa una ànima.
—Una ànima, ral. Un cos voldria que passés...

NO VAL A FER BROMES

El cas passà en la línia de Barcelona a Mataró.

Un bordegàs de sis anys treia el cap per la finestreta, malgrat les advertències del seu pare. De cop aquest li prengué violentament el barretet i, amagant-se'l darrera l'esquena, li va dir:

—Veus? Ja t'ha caigut el barret a la via. Fort! Perquè no creïes. Què et dirà, ara, la mamà?

El noieta es posà a plorar.

—Bé, vaja, no ploris, maco. Ara veuràs com, a un xiulet meu, el teu barret tornarà a venir...

I, xiulant, col·locà ràpidament

en el cap del nano el barret que tenia amagat.

Calculin l'alegria del nen. Entusiasmada, agafà el barret i, tirant-lo a la via—aquest cop de debò,—digué a son pare, picant de mans de content:

—Ha estat bonic! Torna a xiular, papà!

ELS ESVERATS

Els Duran es dirigeixen a l'estació per agafar el tren que els ha de portar a Gratallops per estiuajar. Com és molt natural, no tenint res que fer arriben tard a l'estació.

SRA. DURAN (*vermella i sense poder respirar*). — Ai! Ja no puc més!

SR. DURAN. — Cuita, ja ens ho diràs quan siguem al tren tot això. Falten tres minuts.

UNA FILLA DELS DURAN (*plorant*). — Mamà! Em fan mal els peus!

SRA. DURAN. — Treu-te les sabates.

SR. DURAN. — Què dius ara? Carrega-la a coll i no t'entretinguis.

SRA. DURAN (*amb els ulls plens de llàgrimes*). — Però si no puc!

SR. DURAN. — Apa, correu! El tren no s'espera.

SRA. DURAN. — Tots els ossos em fan mal. No crec pas sortir-me'n d'aquesta.

UN FILL.—Mamà, tinc gana.

UNA FILLA. — Papà, tinc sed.

SRA. DURAN (*al seu marit*). — Tenen raó. Amb les presses, aquesta canalla encara no han menjat res.

SR. DURAN. — Calla i corre! Ja menjaran i beuran al tren! Les vuit i cinc! Se'ns escaparà! (*A un empleat de l'estació.*) El tren de gratallops?

L'EMPLEAT. — Ahir era a la via 4, però avui em sembla que és a la 16. De totes maneres vagin a la 12.

SR. DURAN (*a la seva família*). — Seguiu-me! Depressa! (*A un altre empleat.*) Per anar a Gratallops?

L'EMPLEAT. — Via 9. Esperis's. No; s'ha canviat. Via 8. Però vagin depressa perquè tan sols manca un minut.

SR. DURAN. — Se'ns escaparà! UN FILL (*ensopegant i caient*). — Ai, mamà!...

SR. DURAN (*collint-lo i carregant-se'l*). — Vina aquí, estúpid!

L'EMPLEAT. — Línia de Gratallops?

SR. DURAN. — Sí!

L'EMPLEAT. — Vol fer el favor dels bitllets?

SR. DURAN. — Té raó! Els bitllets. (*Es regira totes les butxaques.*) Juraria que els havia posat a la cartera. (*A la seva senyora.*) Té, agafa el nen. No ens esverem. Aquest

dematí he tret els bitllets i els he posat... en una butxaca de l'armilla... Després he reflexionat que podia perdre'ls i els he ficat a la cartera.

SRA. DURAN (*sentit el xiulet del tren*).— Afanya't, Duran, que ens fugirà.

SR. DURAN.— Després he pensat que em podien robar la cartera i els he posat... a on?... A la maleta!

TOTS.— I la maleta? On és la maleta?

SR. DURAN.— L'he donada a l'àvia.

SRA. DURAN.— Però on és l'àvia? (*Plora.*) Hem perdut l'àvia! (*Plora més fort.*)

TOTS (*plorant*).— Pobra àvia!

SR. DURAN.— No s'ha perdut; quan vaig anar a facturar els baguls li vaig dir: «Esperim aquí, que ja la vindré a cercar.» I se m'ha oblidat. (*A la seva dona.*) També és culpa teva. Com que no portaves solt i el xofer no tenia canvi en baixar de l'auto, li vaig donar el gosset per a anar a canviar...

SRA. DURAN.— Però i el gosset?

TOTS.— On és el gosset? Pobre gosset!

SR. DURAN.— Just! Ja me'n recordo! Per pagar el taxi el vaig lligar a la reixa de l'estació.

EL SACRIFICI INUTIL

El senyor Fornells era un home d'uns quaranta cinc anys, fort, ufanós i d'un caràcter d'allò que se'n diu de pasta d'agnus, però tenia la mania de la comoditat.

Un dia va encertar-se a passar per davant d'un pis per llogar, en ocasió en què desitjava posar casa. Va visitar-lo i, havent-li agradat d'allò més, i, sobretot, trobant-lo molt còmode, va arribar-se a cal procurador, i, sense pensar-s'hi, va firmar un contracte per cinc anys, pagant bitllo-bitllo el lloguer de tot aquest temps. Així no s'ha-

via de molestar a pagar cada mes.

De seguida va comprar els mobles necessaris, i, després de fer-los col·locar al pis, s'hi traslladà, instal·lant-s'hi amb tota comoditat.

Però, heus ací que a la poca estona d'ésser-hi, sentí que al pis de sota tocaven el piano, no gairebé per cert. Al principi no va fer-ne cas; però com que el piano no parava de sonar, va començar a amoïnar-se. Per distreure's, va sortir de casa, però en tornar-hi va convèncer-se que el piano se sentia de la mateixa manera. L'endemà el mateix, i l'ensendemà igual.

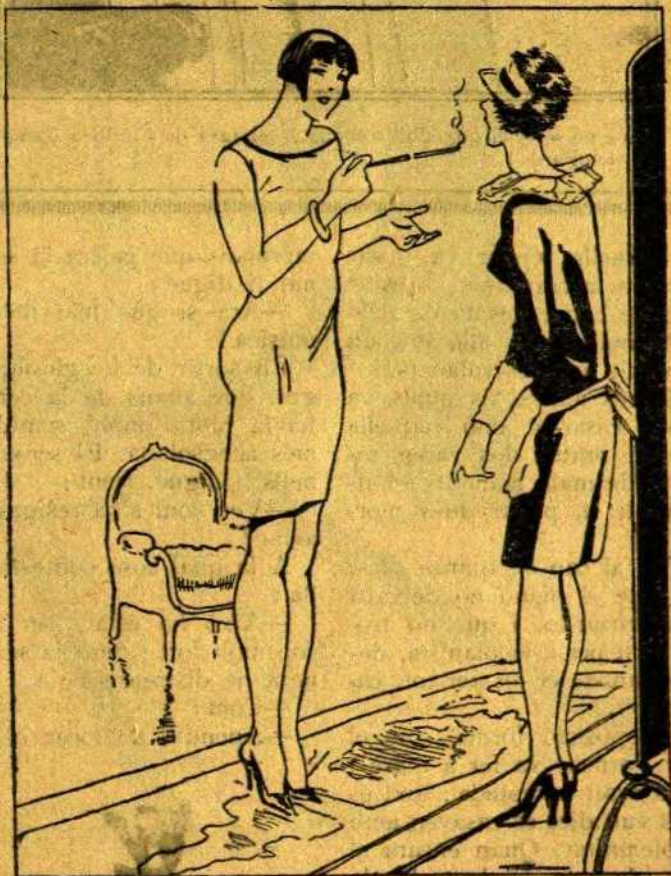
Al quart dia, agafant el barret, se n'anà al pis de sota. Fou rebut per una vella, qui, en enterar-se que el veí de sobre pretenia que el piano deixés de sonar, li respongué:

—Senyor, li faig avinent que qui toca el piano és la meva filla, la qual no deixarà d'estudiar-lo diàriament fins que tingui el títol de professora, i li faltin sis anys. Pensi que quan jo mori, se n'haurà de mantenir, a menys que trobés un marit ric, perquè llavors sí que no estudiaria més.

El senyor Fornells estava desolat. No sabia què fer, quan de sobte va ocórrer-se-li una idea.

—Senyora — va dir resoltament,—si casant-la la seva filla deixa de tocar el piano, jo em comprometo a trobar-li marit entre les meves nombroses relacions. Així, doncs, li prego que em proporcionï un retrat de la seva filla per a començar a buscar avui mateix.

La senyora vella s'aixecà i, obrint la calaixera, va treure un retrat, que posà a mans del se-

—Si ve don Lluís, digues-li que sóc al llit i que no el puc rebre.

—I si ve el senyoret Ramon?

—Digues-li només la primera part.

—Ara no sé si el que s'ha trencat és el faro de l'auto o l'ampolla de conyac «Faro»!

CONTE CURT

Un americà viatja a bord d'un hidroavió amb tot confort.

Després d'esmorzar, demana on és el lavabo. Li ho indiquen, però es perd, i com que l'aparell passa en aquell moment per sobre l'Atlàntic, rellisca i cau al mar. El salven i el porten a la seva cabina. En obrir els ulls, al cap d'uns instants, exclama: «Es magnífic el quarto de bany, però jo només volia rentar-me les mans!...»

EL MÓN ESTÀ MOLT BEN FET :: :: ::

Trobava el senyor Ramonet que el món estava molt ben fet i no es cansava de ponderar les excel·lències de la creació. «Tot és perfecte—deia a qui volia escoltar-lo.—El món és un rellotge, que mai atrassa ni avança.»

El senyor Joanet, en canvi, opinava que el món era un pastell, un bunyol, un disbarat. «Tot va com vol i fora d'hora. Es un fàstic la vida en un món tan desorganitzat!»

Un dia, el senyor Ramonet i el senyor Joanet discutiren sobre aquest tema, tot passejant per la Rambla.

—Veu?—deia el senyor Joanet.—Aquí té un exemple del mal fumut que és aquest món: en les vaqueries. Per què els pardals, tan menuts, disposen de tant d'espai per bellugar-se, i, en canvi, les bèsties grosses, les vaques, per exemple, han d'estar tancades en estables on amb prou feines hi caben? Si el món fos ben fet, les vaques volarien i els animallets petits no... Què hi diu a això?

El senyor Ramonet somrigué i, assenyalant una taqueta blanca que acabava de posar-se en el barret del senyor Joanet, preguntà:

—Què és, això?

—Això? Vatua Judes!... Un pardal que se m'ha fet de cos!

—Doncs, calculi el que hauria passat si les vaques volessin!... Decididament, el món està ben fet...

nyor Fornells. Quan va posar la vista en la cartolina, va estar a punt de caure desmaiada. Allò no era una dona; allò era un mico vestit amb farvalanets.

Dels tres amics als quals va proposar casar-se amb «aquella noia» del retrat, dos varen insultar-lo de mala manera, i l'altre fins li va pegar dues mormes.

Per fi, al cap de quinze dies, veient que el piano no deixava de martiritzar-lo, i que no trobava marit per a la pianista, decidí, jugant-se el tot per tot, casar-s'hi ell.

La proposició formal que el senyor Fornells va fer a mare i filla, va ésser acceptada; així és que als vuit dies es casaven amb tota solemnitat. Quan encara el capellà, després de donar-los la benedicció, no tenia temps d'ésser a la sagristia, el senyor Fornells, dirigint-se al mico amb

farvalans que ja era la seva dona, li digué:

—Ara si que mai més faràs música!

En sortir de l'església, la sogra, que abans de la cerimònia havia plorat molt, semblava ja més aconsolada. El senyor Fornells li digué, rient:

—Veu com s'ha resignat molt aviat?

A la qual cosa contestà la vella:

—Això ha estat, per mi, un cop molt fort; però ja sé la manera de distreure-me'n.

—Com?

—Aprendré de tocar el piano.

EL PETARD

Un famós humorista va entrar un dia, com si li correués molta pressa, a un quiosc de necessitats d'aquells que a la porta llueixen un rètol que diu «Caballeros». Ocupà un departament, tancà la porta i, treient-se de la butxaca un petard, el col·locà en lloc segur. Va encendre la metxa i el petard féu explosió. L'humorista, immòbil, esperà els esdeveniments.

En el quiosc es produí la consegüent alarma. Minuts després de l'explosió va sentir que trucaven a la porta. «Es deu haver suïcidat», deien les veus de fora. Tornaren a trucar, amb més força, i, per fi, l'humorista va obrir la porta, trobant-se davant per davant d'un urbà, seguit de nombroses persones.

—Què li ha succeït?

—A qui? A mi? Res. Crec haver usat d'un dret comú a tot el món.

—Bé... però, i aquest soroll?

—Aquest soroll és una expansió natural en un lloc com aquest.

Aleshores, la guardadora del quiosc, astorada, exclamà:

—Déu meu! Fa cinc anys que guardo aquest quiosc, i mai no havia sentit una cosa semblant!

VIDUA I MAMA

—Vina'm aquí, desvergonyida, mala sort, que m'has de matar a enrabiades. On anaves l'altre vespre, en sortir del taller, amb el senyor Joanet?

Que no ho saps, poca-vergonya, que va matar la seva pobre dona a enrabiades i que té més mal nom que el dengue? Que no ho veus que et dobla l'edat i que només ve per engatussar-te? Es que no tens dignitat, tros de còniat? Està clar, la tova! S'ho creu que és mala! Es necessita haver perdut la vergonya per anar amb semblant trasto pel carrer. No saps que és un deshonorat, un drope, un jugador? Què pensarà el veïnat Déu meu, quins disgustos!

—Però, mamà...

—Si no calles, t'esclafarà, pervertida! Què potser et penses que es casarà amb tu aquest desvergonyit?... El que busca, són faves com tu, tanoca! Si vols festejar, no en trobaràs de la teva edat? Et, contesta! Si t'hi torno a veure!... Un home que viu del vici, sense ocupació ni... modals! Calla, calla, no em diguis res, que em ve l'histèric!!

—Però, mamà! Si no és el que vostè es pensa...

—No sé quin sant em detura!

—Si no ve per mi. Si em deia

que vindrà aquest vespre a veure-la per...

—No! Que no vingui pas!... No he criat la meua filla per a un...

—No, mamà!... Si vindrà a veure si vostè es vol casar amb ell!

—Qui?... Jo?!... Jesús, Maria...

—Ah! Escolta, nena. Aquest vespre aniràs a casa la teva tia. Està tan delicada la pobra...

Corre, vés...

—Senyoreta! Per vostè em tiraria de cap a mar.

—I per què no va venir ahir?

—Perquè plovia.

DE DIA: FRENTE AL LICEO
DE NOCHE: BANCO NÚM. 10
DEL PASO DE GRACIA

EDICIÓN DE BARCELONA

LO TENEMOS EN REPARACIÓN
TENEMOS PINKO PARA ATENDER
LAS RECLAMACIONES

ÚNICO DIARIO QUE SALE UN GOLPE CADA SEMANA

Año I

Director: BUENDIA Y GASSOL

Núm. 1420

Mi sincera opinión

Cosas que me hacen tres cosas y que un servidor diboliría si cortase el bacalao y remenase las cerezas:

Los acordeones. (No quedaría ni un bocín.)

Las pianolas de toda mena. (Y precio.)

La radio con alta-voz. (O con auricular...)

Las crónicas de salones. (Y un pedo de crónicas más.)

Los artículos de Junoy. (Y los de Oteyza.)

La compañía Loreto. (Y la de Ortas, si tanto me empipan.)

Las placas de gramofón. (Incluso las de Vendrell.)

Las americanas de moda. (Y los sastres que las endiñan.)

Los pantalones de ídem. (Y los sastres que los endiñan.)

Los hongos para la cloaca. (Y aquello que se lleva en los baños.)

Los sidcars. (Y las paradas de churros.)

El bacalao con patatas. (Y el ali-oli.)

Las mujeres intelectuales. (Y los hombres...)

El tranvía de Horta. (Y el de San Andrés.)

El mediterraneo. (Y el pilosismo.)

Las facturas del sastre. (Y del camiserero.)

La afición a los cap-i-cues. (Y a otras bestezas.)

El régimen vegetariano. (Y el naturalista.)

La cría del canario. (Y de la cadernera.)

Los baños de pila. (Y todo lo que sea de pila.)

La pesca con caña. (Y la caña sola.)

Y 3244 cosas más.

JAFAT

Una conferencia de Buendía

Lema: Al dallós me les fums bullides.

Nuestro exuberante Buendía ha dado en el «Centro de Aficionados reusenses al dominio dominical» una conferencia que hay para mojar pan. De ella, les endiñamos los más suculentos trozos:

«Aunque me llamen culo de olla o esgarria crías y me digan el nombre del puerco, yo he de decir lo que me eructe y salga de los colonos. He de decirlos de primer entujío, una como un cuévano; que la diplomacia me hace tres cosas: escudilla, en una palabra. Sin diplomacia esto sería un excusado de aceite, tiraríamos pelota a la olla, comeríamos bacalao a la lata por un 3 y no nada; no estaríamos a las cajas, nadie nos, empataría la baza, criaríamos panza, estaríamos a casa el Ancho, nadie nos rompería la grua, estaríamos de

lomo y no tendríamos que plegar el ramo ante el hervido de casa el Dios con que nos salen a golpes de tras cantón. Si yo cortase el bacalao y menearse las cerezas, la diplomacia se haría la rebanada, se haría repicar, porque aquí donde me ven tan tanjante soy muy prostituta y sé un nido y ni que me cubriesen de nabos me dejaría encerrar ni levantar la camisa, ni me darian urraca por perdiz. Claro que no se puede matar todo lo que es obeso, pues de pedazo en pedazo se llena la pica, pero ¡si que tiraríamos bien trozo en la olla si los diplomáticos siguiesen metiendo nariz por todo! ¡Habría para tirar el sombrero al fuego! ¡Ca sombrero!

«Vienen dos potencias y quieren partir peras. Pues sale la diplomacia y en cuentas de decir que no miren delgado, que se pueden hacer malbién, que al cabo de abajo hienes de diñarla, y que vayan a esparcer la niebla, hace que saquen fuego por los colmillos, y todo se va en orris. Y así todo va culo arreras. Y los neutros, que somos de buen tararán, recibimos del carpon y la canción del turrut quien gime ya ha recibido y Bernardo adivina quien te ha tocado, y que le hagan, a la paz, un nudo a la cola. Uno hace el pato y no hay que hacer gastos. Es inútil poner cara ferruca ni de tres dioses. Uno hace un pedo como una bellota y los diplomáticos se quedan más contentos que un perro con un hueso. Son unos morros de higo.

«¡Ves si yo consentiría las batutas internacionales! Les diría: «Dejaos de másticos, que hace mec el barajarse. Con cuatro chistes, aceite en una luz.

«Porque si ven un peine que por cuentas de romperse u mearse de risa al sentir un estirabote se queda amarillo, pansido, con el color roto, éste ya ha hecho a todos, ha hecho higo. Hay que reir de valiente, aunque os digan benditos del capazo o cabezas cigraños o sombreros de risas. Si los diplomáticos saliesen por el descosido con chistes en vez de hacer el caca con notas de níguí-nóguí, todo iría como cale. Alemanes y franceses no hubieran esgargamellado y la hubieran hecho pedar como dos buenos amigos y se verían de ningún ojo al ver que el chiste es mejor que un pegado al poste del pecho o a la canela de la pierna o al rellano de la espalda.»

Buendía fué muy aplaudido y llevado a la delega.

De un extraño sucedido que en Nueva York ha ocurrido

Los zapatos de goma más mejores de Nueva York y pueblos de la agregación, según la propaganda espatarrante que hacía el fabricante, eran los de la marca «Tresisnou».

Seducido por el anuncio, un extranjero hizo cabo un día al almacén y pidió un par, pues necesitaba una para cada pie.

—Tendrá que coger el ascensor e ir al piso 32... Allí le servirán como cale. Ya las tenía emprobadadas y puestas, cuando el dependiente, haciendo el mec, le hizo:

—La goma que empleamos para engponar estos zapatos es de upa. De aquello más mejor que las de las pelotas de tennis!

—¿S?—hizo el cliente, que era un gato de los frailes. —Pues voy a probarlo.

Y él que sí, que hace un bote, para ver si la goma botaba. ¡Pobrecito! Dió un bote tan espatarrante que salió por la ventana... y cayó a la calle desde el piso 32.

Pero ¿creéis que la diñó? Y un carnero. Era tanta la empesta, que rebotó de nuevo y se elevó hasta 28 metros por encima de la calle.

Y así, de bote en bote, el infeliz comprador, convertido en una mena de pelota, fué dando saltos y saltos por las calles de Nueva York, sin poder aturarse.

Y a las dos semanas, lo mataron a tiros para que no se muriese de hambre.

Falso al respetable y al no respetable público

En vista de que ha quedado desierto y sin el menor oasis el concurso abierto del todo para premiar el mejor trabajo sobre el tema:

«¿Cuál era el segundo apellido de don Juan Tenorio?»

El Jurado ha jurado hacer público el fallo fallado por el que falla—menos Falla, que no falla—que las 15,000 del ala del premio servirán para desempeñar el solitario y extraer la solitaria a nuestro excelso director.

En Barcelona, a 31 de junio de 1928.

El Jurado entero, menos Pepe Falla, Juan Ruscons, José Cramau y Luis Xarrau, que haciendo el mec han votado en contra. El resto, Juanito Labassa y Lucas Gómez, han votado a favor.

Correspondencia íntima

Pi. — Su nombre, desde que sé que es usted especialista en curar almorranas, me resulta de aquello más musical. ¡Porque ve Pi años!

Salvaja. — ¿Que su mujer le engaña y ella le ha dicho que le engaña? Pues así no le engaña. Le engañaría si no le dijese que le engaña aunque le engañase... ¿Me entiende?

Una haba. — Lo mejor, para hacer un buen café, es dejarlo ir e ir al café. No falla.

Tres rubias sentimentales con flusines marchitas por sendos desengaños. Son demasiadas. Más de dos me caben. ¡Cualquiera lleva tres maletas!

—I no t'ha demanat la mà el teu xicot?
—No. Es l'únic que no m'ha demanat fins ara.

BON CONSELL

Una estranya malaltia obligà a un pobre pagès a fer llit unes setmanes. Perduda l'esperança i ja a la porta de la mort, decidí enviar un propi a un seu germà (amb qui de llarg temps no es parlaven) per si volia, almenys, despedir-se'n.

Per la urgència del cas, el germà s'encaminà a complaure la petició del malalt, tot i fent una nit freda, fosca i plovent a portadores.

—Ja ho veus, Magí!—excla-

mà el pacient amb fadigosa veu.
—Aquesta nit sí que m'hi quedo!...

I aquest, amb intent d'allunyar tant manifesta gravetat, li digué:

—Ben fet que fas en quedar-te! Qualsevol surt de casa amb la mala nit que fa...

...DE PEU DE BANC

Abans d'embarcar-se vers Espanya, un tranquil escriu a sa

família per a que l'esperessin a l'arribada del vaixell.

En la data que cità en la carta, en el moll esperaven a nostre home la seva esposa i parents, mentre plovia a bots i barrals. En una llanxa passà ell del vaixell al moll; en veure'l sa muller mullat com si hagués passat el port nedant, exclamà:

—Per l'amor de Déu, Colau! Com véns d'aquesta manera!

—Calla, dona, calla! Qui podia pensar amb pluja, si hem sortit de Buenos Aires amb un sol que encantava!

CARTA OBERTA

Estimat amic i company senyor Pau: D'ençà que vostè se'n va anar a reposar de les trifulgues de l'hivern a aquest ditzós poble que, segons puc veure per la postal que va enviar-me, consta de divuit barraques, un bosc compost de tres acàcies i un pi bord, i té trenta tres habitants, sense comptar els mosquits, els gossos i les criatures, segurament no m'enyora tant com jo a vostè. Jo, en arribar el dimecres, i no trobant amb qui fer-la petar, em dono a tots els diables i m'avorreixo com una ostra.

Per més pega, el celobert de casa no té condicions, i les plantes se m'hi moren perquè no hi toca el sol i els canaris se'm tornen muts, i allí no hi refilen altres animals que les cuineres.

Però com que jo sóc d'aquells que m'agrada complir amb el meu deure i acostumo a fer anys a les cases on treballo, m'he passat la setmana anant de rodes a pilat, ofegant-me a totes les sales d'espectacle i assistint a totes les estrenes. Si té intenció de plànyer-me, l'avisó per endavant perquè pot estalviar-s'ho, car totes les estrenes s'han reduït a una. Unicament la Loreto i en Chicote han estrenat «Colasín, el chico de la cola», que ha estat un èxit d'interpretació. L'obra és cursi i sentimental i gairebé no té res de sainet; però com que hi ha un paper fet a mida per la Loreto i la companyia és de conjunt, el públic va passar una vetllada agradable i es va oblidar fins de la calor.

Sabrà que a l'«Olympia» es va representar «A Barcelona», l'obra del popular Montero, que

ha arribat a no sé quantes representacions.

Ja no sé què més dir-li. Un diumenge pujaré a dinar, és a dir, si tant interès hi té, m'hi quedaré un parell de dies. Ja sap que jo no sóc de compliments i tant me fa un parell de dies com quinze.

Ja suposo que el trobaré desconegut, car les picades de mosquit desfiguren molt. Ja ha provat de matar-los amb petroli? Li ho dic perquè, si segueix esclafant-los a cops de sabates, guarnirà una paret que semblarà un museu.

Disposi del seu company que es daleix per fer-li una gorra,

PERE R.

S'HA DE QUEDAR BÉ

El caporal, entrà en el dormitori i cridà:

—Joan Saludes?

—Present...

—Té. El coronel m'envia la teva llicència. Pots marxar amb el tren de les 6'40. Ja cal que t'espavilis, doncs només falta mitja hora.

En Joan fa el farcell i abans d'anar a l'estació, escriu a la família:

«Estimats pares: la present és per a dir-vos que m'han dat la llicència i que sortiré cap al poble d'aquí deu minuts. Com que els correus van tan malament, sens dubte arribaré jo molt abans que la carta. Així, doncs, us aviso per a que no us molesteu en anar a l'estació. Vostre fill, que ho és, Joan.»

Es el que el xicot deia: el quedar bé no costa res.

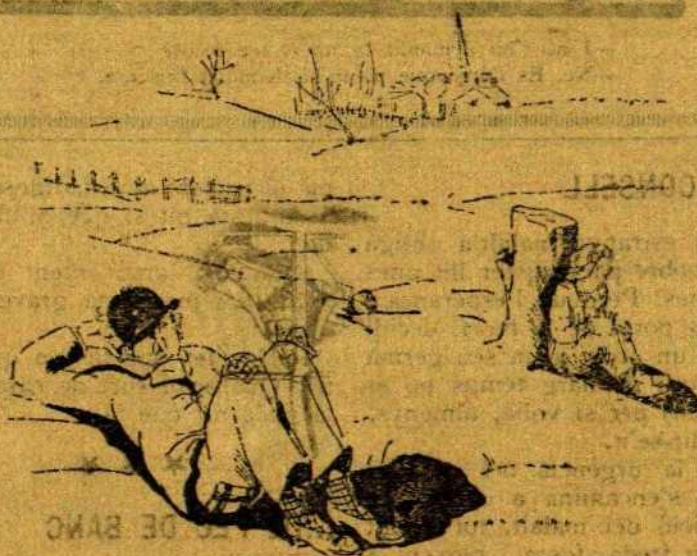
EL VICI DE LA BEGUDA

La senyora Annetta està tipa del seu home. I no és que sigui dolent en Peret, no, sinó que té el vici de la beguda.

Per això la pobra senyora Annetta no sap a quin sant encomanar-se.

L'altre dia, contava les seves penes a la portera.

—Però, senyora Annetta, per

—Apa, no siguis tonto, de dormir al sol. Vina aquí, amb mi, a l'ombra.

què no fa que el doctor Carraspera vegi el seu marit...

—Si no té cap mal...

—Ja ho sé, però devegades un consell...

La senyora Anneta anà a veure el metge—que era veí de l'escala—i li digué el que li passava.

—Vagi-se'n tranquil·la, senyora. Cridaré el seu espòs i li diré el que fa el cas.

En Peret, se n'anà a casa del doctor Carraspera en quan va rebre la targeta d'aquest citant-lo.

—Escolti a un amic que li vol bé.

—Vostè dirà.

—L'home que s'entrega a la beguda, no és ningú.

—Vol dir?

—I tant! Un home impregnat d'alcohol pot morir de mala manera. Jo sé d'un que un dia fiant-se al llit, borratxo com una sopa, anà a apagar l'espelma i en bufar, el seu alè va aflamar-se i morí carbonitzat.

En Peret es quedà seriós i li pensatiu. Al cap d'una estona, mormolà:

—Mai més.

—De debò?

—No ho faré mai més.

—Em promet, doncs, no abandonar-se més a tan dolent vici?

GRAN SASTRERIA LAIETANA

LA DEL RELLOTGE

EXTRAORDINARI ASSORTIT EN LES ÚLTIMES NOVETATS

Trajes d'estam, a mida, des de 85 a 180 ptes.
Trajes dril i gabardina, a mida, de 27 a 45 ptes.
Pantalon tennis, de 18 a 40 ptes. — Pantalon dril, de 12 a 22 ptes.
Talladors de primera categoria. — Tall i confecció garantida. — Es la cara més acreditada perquè ven tots els seus articles de millor qualitat al preu més barat

40 - VIA LAIETANA - 40

—No. El que faré és no apagar mai més l'espelma.

—Eh?

—La faré bufar a l'Anneta.

L'ADROGUER CASTIGAT

En Roc Massana, adroguer, sortí de la botiga vestit de les festes.

—Manel — digué al dependent, —jo dino fora de casa avui. Vigila'm la botiga. Escolta: aquell arròs passat, l'has venut?

—Sí. Al senyor Manel.

—El cansalader?

—Sí, senyor.

En Roc va fer una ganyota.

—Per cert —afegí el dependent—que s'ha emportat una porció de rampoines.

—Sí?

—Sí. Com que he vist que badava, l'hi he encolomat aquella dotzena d'ous que tenien dos mesos...

En Roc feu una segona ganyota.

—...i aquell pernil corcat...

Tercera ganyota.

—...i la mantequilla rànica...

Nova ganyota.

—...i aquell vi ranci que se'ns va tornar agre...

Aquí en Roc fa una exclamació poc parlamentària.

—Què li passa?

—Que avui dino a cal senyor Manel, i que no puc excusar-me!

UN PROBLEMA RESOLT

En una penya es parlava de com resultava cara la vida.

—Jo tinc un amic que durant cinc anys ha viscut sense gastar un centim—digué en Pascual.

—Tindria molt crèdit—digué un.

—Ningú no li hauria fiat un centim.

—El mantindria la família.

—Es sol al món.

—Potser vivia a esqueses d'una dona.

—Res d'això.

—Potser era un estafador...

—Es incapaç d'enganyar a un gos.

—No pagaria la despesa.

—No debia res a ningú.

Ningú hi queia.

—Doncs és molt senzill. Es tracta d'en Pere Sallirós, que ha estat cinc anys a presidi per haver trencat la closca a un urbà...

—Noi, vas molt de pressa!

—Si tinc el cotxe parat!

RIMES MORALS

Balla el xarleston en Pi,
i, ballant-lo, alça la pota
com un gos quan fa «pipi».

Tot home casat veureu
que, molt petita o molt grossa,
porta amagada una creu.

Tant aquí com a Sant Bol,
un nen petit és un noi.

Tant si em creus com si no em
creus,
m'empipa escriure a una dona,
dient-li: «li beso els peus».

S'afaita sol en Peret
perquè es creu fè economies,
i el que es fa és algun tallet.

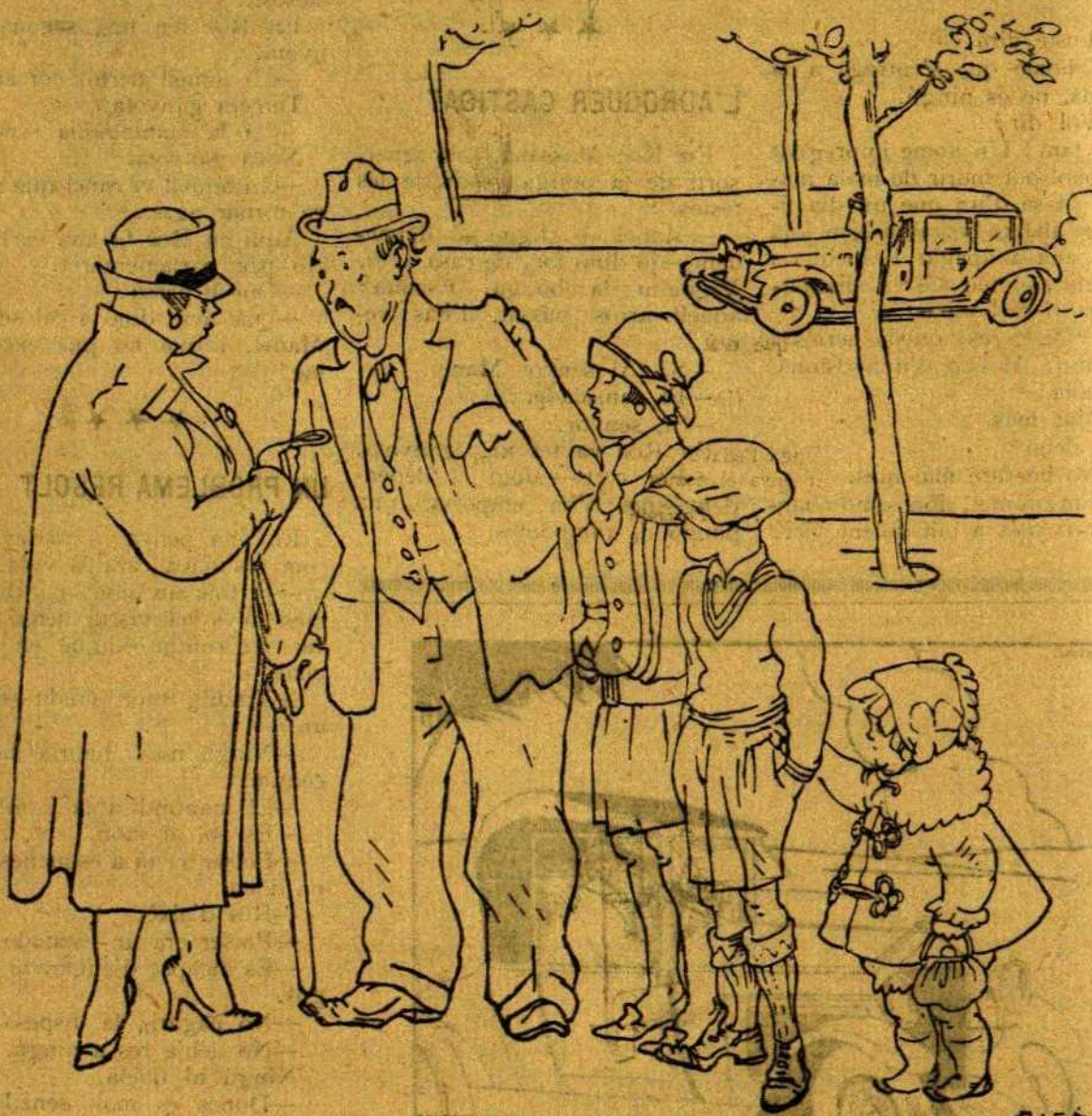
A la dona vella i lletja
deixeu que la mati el metge.

FILOSOFIA BARATA

Quatre gates hi ha en l'hostal
i les quatre estan inflades
d'un sol gat que ha fet el salt.
(A veure qui serà el mortal
que d'això no en diu gatades!)

M'he casat amb una vídua,
i si n'estic molt penedit,
és solament pels romansos
que em conta quan som al llit.

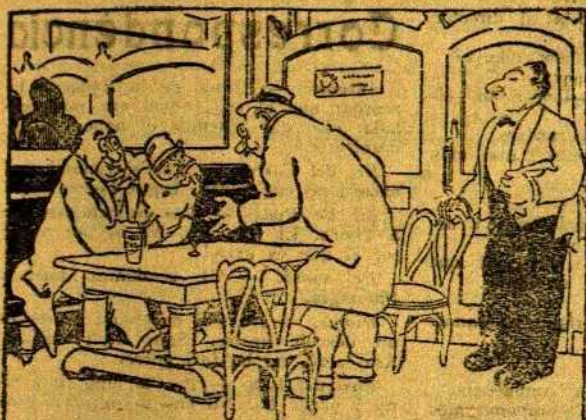
RODASOQUES

—Al futbol?

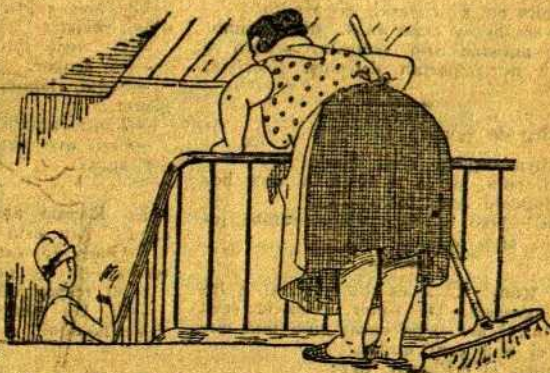
—I ara! A deu pessetes la tribuna, hauríem de fer un emprèstit.

L'IMMOD ESTRANGER

—Un liadre ha entrat a casa aquesta nit.
—I no li ha passat res?
—Pobret! La dona s'ha pensat que era jo que en-
trava.

(De Le Rire.)

—Te'n vas a prendre el te a casa d'aquell jove?
—Sí. Demà matí ja et pujaré el diari.

(De Sans Gène.)

—Has vist la Gaby? Com s'amaga l'edat!
—No sé pas què en treu, si ensenya el demés!

(De Parisiana.)

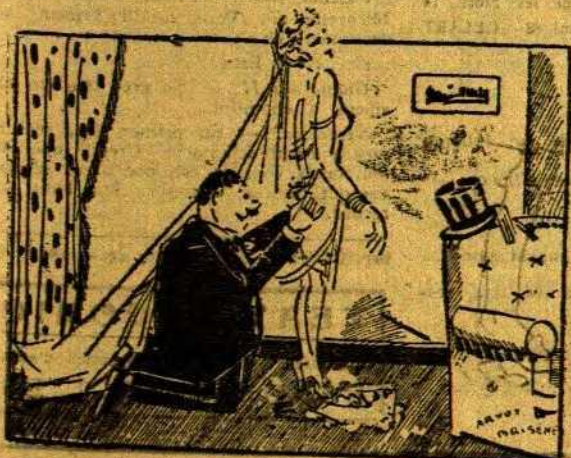
—Com! Saps que el teu marit no t'estima, i no el
vols enganyar?
—Què en treuria?

(De Sans Gène.)

—No m'agrada que miris tan fit a fit les dones!

(De Parisiana.)

—Caram, no!, mai no havia vist un home tan impa-
cient com tu.

(De Le Journal Amusant.)

—Senyor detectiu: el meu marit té varies amigues
i voldria saber qui són.

—Això és una equació amb varies incògnites!

(De Le Journal Amusant.)

Llegim en *El Liberal*, de Madrid:
«Joven diez y ocho años, discretísimo,
desea amistad con señorita, señora o
viuda; no importan defectos. Escribid,
etc.»

Diàleg de veïnat:

—Altra vegada així, Paula?

—Sí, noia, sí. Ja li dic jo al meu home. Juguem amb foc...

—Bé! Això no fóra res si també juguessin amb aigua!

En Manel R.... és un aficionat a les dones grasses. De solter, eren la seva debilitat; i ara, s'ha casat amb una que pesa el seus cent quilos.

I quan el critiquen, diu:

—Jo, saben? sóc com Napoleó. M'agrada maniobrar amb grans masses.

Passa una senyora en estat interessant. Però d'aquells tan interessants.

—Pobra senyora!—diu un que la veu.

—Porta la cara plena de grans!

—I el demés de petits!—fa un altre.

Es comentava, en una excursió que recentment varen fer uns metges a Ribes, el cas d'una criatura d'un dia que s'havia encostipat.

—Es una veritable curiositat.

—Però es comprèn. Va sortir d'un lloc calent, sense ni tan sols portar una bufanda!

A l'Ateneu, en M....., que és molt distret, fa un bot.

—Què et passa?—li pregunten els companys de penya.

—Que m'he posat el cigar a la boca pel costat encès.

—Oh! I en cara sort que te n'has adonat de seguida!—li diu en C....

Diu un diari de Santander:

«Hoy se ha dado el caso curioso de que un agente de Policía se encontró en la estación del Norte una magnífica dentadura, que llevó a la Comisaría, y desde donde se ha remitido al Ayuntamiento para entregarla a su dueño. Luego se ha sabido que una linda joven de veinticinco años ha andado como una loca buscando su dentadura.»

FRICOT
RES MILLOR PER A LA PELL

Un jove porta un dibuix al director d'una revista.

—Es vostè l'autor d'aquest dibuix?

—Sí, senyor.

—Segui, home, segui. Tingui un cigarret...

—Tanta amabilitat em confon.

—Com que no penso veure'l mai més per aquí!

En Ramon abans estava prim i decandit. Ara està gras i vermell.

—Què? Ja estas curat del mal que tenies?—li va preguntar un amic.

I ell respongué:

—Sí. Un metge de París m'ha sanat. Vet'ho-aquí!

La Siseta ens fa una confidència.

—Vaja. No vull que m'acompanyi més el meu promès. Ja se sap: Anant amb ell, del taller a casa, hi ha una bona tirada...

PUCES

Polls

Lladelles

es destrueixen amb

DISCRETAN

Pols inofensiva, radical i positiva
No taca. Res delata el seu us

Venda: SEGALÀ, Rambla de les Flors, 14
GALLARDO, Ronda Sant Antoni, 88 — GELART

Princesa, 7

Sentit al jutjat:

—Com és que va robar un rellotge d'or?

—Per a pagar un deute d'honor, senyor jutge.

En R. S. parla del desagraïment:

—Veieu aquella? Es també una desagraïda.

—Per què?

—Jo li vaig donar la carrera i no em saluda.

—De què fa?

—De dida.

Correspondència

Antonet. — El ple de la Redacció ha acordat que el seu treball era una neulada. «Lo que tenemos el honor de comunicarle.»

Rei del Cartró. — Posi's tranquil, que encara no ens havem begut l'enteniment.

Sis de Reus. — Les xafarderies van a l'hora. El vers, no. No es pot matar tot el que és gras!

Rei moro. — El pseudònim justifica l'heretgia.

Dionís. — No s'hi encaparrí Potser és un descuit nostre. Som molt deixats. Ara, això, no ho faci córrer.

Enriquet Bou. — Faci's amb tinta xi-na i paper bo. No ens desagraden gens ni gota.

P. P. W. — No ens acaba de fer el pes. Almenys n'hi falta mig quilo.

Ana Talia. — Mirarem de donar-li gust. Som així a casa.

Emilio el C.... — Que sigui per a molts anys. Ah! I sense escriure.

Ludovic. — Maco. Es de festa major.

L. L. — Uva, que vol dir raim.

Anafrodisiac. — Bé, vostè ho serà, però el que envia, naranças.

Bartolo. — Es més mansoi que un anyell, el que ens envia. No fa pel nostre caràcter.

Enriqueto Paulet. — I ca, home, i ca! No és pas aquest el tracte. Ens en desdim.

Tomàs el Bravo. — A poca solta no el guanya ningú. I el seu treball és la seva obra mestre.

Pascual Illo. — Potser sí que en publicarem un. Però no li firmem cap document, eh?

C..... — Brut!

Guanajato II. — No crec que ens aribem a entendre.

Saralsta. — En primer lloc, rebí la nostra coral felicitació. Cregui que ens fem creus com en tan poc paper hi han capigut tantes bestieses. Ha batut un rècord.

IMP. COSTA: CARRER NOU, 45. - BARCELONA

TEATRE COMIC

Divendres, 3, estrena de l'espectacle d'estiu
REVUE EN FOLIES

DEPILATORI BORRELL

L'únic que treu en un minut el pèl fins a la ra, per fort que sigui, de qualsevol part del cos (cara, braços, cames) sense irritar ni molestar. Venda en perfumeries a 3.50 ptes. pot

Mil Pessetes

al que presenti OAPSULES DE SANDALO millors que les del Dr. PIZÁ, de Barcelona, i que curin més aviat totes les malalties urinàries. Quaranta quatre anys d'èxit creixent Premiad amb Medalla d'Or en tant Excepcions com s'han presentat. Uniques aprovades i recomanades per les Reales Acadèmies de Barcelona i Mallorca i diverses corporacions científiques, reconeguent-li avantatges sobre tots els seus similars

Farmàcia del Pi: Plaça del Pi, 6; Barcelona
i principals farmàcies d'Espanya i Amèrica

RASGOS DE INGENIO

de JACINTO BENAVENTE

Un tom en rústica, portada tricromia, DUES pessetes

EXIT LOTION LADIL

grandios de la Pànic ramel que, sense perjudicar, mata les cabres per rebels que algun CARRER DE LA UNIÓN 5 FARMACIA

La Educación Sexual

Un volum de més de 300 pàgs., il·lustrat, 3.50 ptes.

Es ven a totes les llibreries i quioscos

PAGEOL

CURA LAS ENFERMEDADES DE LAS VIAS URINARIAS

Obra pronto y radicalmente :: Suprime los dolores y evita toda clase de complicaciones :: Blenorragias agudas y crónicas :: Prostatitis :: Estrecheces :: Cistitis

Una buena limpieza interna con PAGEOL

:: :: cura todas las heridas del amor :: ::

MAISON MEUBLEE (VERDURA)

Habitacions a 5 ptes. - Barba, 27, Tel. 3221 A.; Barcelona. - Gran comoditat i saletes de bany. - Telèfon privat. - Ascensor. - Continuament reformat a la moderna. - Ventiladors elèctrics

MONT D'OR MEUBLEE (SUCURSAL VERDURA)

Gran comoditat. - Habitacions a 5 ptes. - Ventiladors elèctrics i saletes de bany. - Telèfon en totes les habitacions. - Portal de Santa Madrona, 6 (al costat del teatre Círcol Barcelonès); Barcelona

VIAS URINARIAS: IMPUREZAS de la SANGRE: Basta de sufrir inútilmente de dichas enfermedades gracias al maravilloso descubrimiento de LOS MEDICAMENTOS DEL DR. SOIVRE

que son recomendados indistintamente por todos los médicos que los conocen y merecen la absoluta confianza de todos los que los han usado pues unánimemente reconocen que en casos crónicos, difíciles y tenaces, tratados durante mucho tiempo son toda clase de medicamentos con resultados malos o nulos, mediante los Medicamentos del Doctor Soivre se curaron pronto y radicalmente de sus enfermedades.

VIAS URINARIAS. — Blenorragia (purgaciones) en todas sus manifestaciones, uretritis, prostatitis, orquitis, sistitis, gonorrea, etc., del hombre, y vulvitis, vaginitis, metritis, uretritis, sistitis, ametritis, flujo, etc., de la mujer, por crónicas y rebeldes que sean, se curan pronto y radicalmente con los CACHETS del Doctor Soivre. Los enfermos se curan por sí solos, sin inyecciones, lavados y aplicación de sondas, bujías, etc., tan peligrosos siempre y que necesitan la presencia del médico, y nadie se entera de su enfermedad.

IMPUREZAS DE LA SANGRE. — Sífilis (avaricosis), sarampión, herpes, úlceras pericólicas (Haga de las piernas), erupciones escrofulosas, erisipelas, artiritis, etc., enfermedades que tienen por causa humores, vicios e infecciones de la sangre, por crónicas o rebeldes que sean, se curan pronto y radicalmente con las PILDORAS PURGATIVAS del Doctor Soivre, que son la medicación depurativa ideal y perfecta, porque actúan regenerando la sangre, la renuevan, aumentan todas las energías del organismo y fomentan la salud, resolviendo en breve tiempo todas las úlceras, flegmas, forúnculos, supuración de las mucosas, salida del anillo, inflamaciones en general, etc., quedando la piel limpia y regenerada, el cabello brillante y copioso, no dejando en el organismo huellas del pasado.

DEBILIDAD NERVIOSA. — Impotencia (falta de vigor sexual), poluciones nocturnas, espermatorrea (pérdidas seminales), cansancio mental, pérdida de memoria, dolores de cabeza, vértigos, debilidad muscular, fatiga corporal, temblores, palpitaciones, trastornos nerviosos de la mujer y todas las manifestaciones de la Neurastenia, o agotamiento nervioso, por crónicas y rebeldes que sean, se curan pronto y radicalmente con las GRANULAS TONIFICANTES del Doctor Soivre. Más que un medicamento, son un alimento esencial del cerebro, médula y todo el sistema nervioso, indicadas especialmente a los agotados en la juventud por toda clase de excesos (viejos sin años), para recuperar íntegramente todas sus funciones y conservar hasta la extrema vejez, sin violentar el organismo, el vigor sexual propio de la edad.

— VENTA, 550 Ptas. FRANCAS. — AGENTE EXCLUSIVO: Nijo de José Vidal y Ribas, S. en O. Moneda, 21, Barcelona. — VENTA: Farmacia Segala, Rambla de las Flores, 14; Farmacia Gellert, calle Princesa, 7, y en las principales farmacias de España, Portugal y América.

Calceines reforzados

para un solo pie, fabricados por encargo. — La ruina de los pastores: MATACABRAS RAPID, a la primera vez R. L. P. — Clínica de vías urinarias lavado e irrigaciones para después del acto sexual

LA MUNDIAL: ESPALTER, 6 (entre San Pablo y Beato Oriol)

SARNA RONYA

Se cura radicalment amb el Sulfureto de Carbono que la fa desaparèixer, en 10 minuts. De venda: Comte de l'Assut, 28 Centres d'Especcifics

LA MASCOTA

Casa dedicada a la venda de gomes higièriques alemanyes de les millors marques. — Sense rival. — Proveu-les i us convencereu. — Mata-cabres en pols 50 cèntims capsa

Sant Ramon, 1-BARCELONA

—Què diu, senyoreta? Que no té línia? Posi's a regar, que la recobrarà.